

Naamloos

Van Pepijn Lanen verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Sjeumig

Pepijn Lanen

Naamloos

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 3317 0

© 2016 Pepijn Lanen

Omslagontwerp en -illustratie © Parra

Foto auteur © Corné van der Stelt

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Dag 7

Het begint met dat ik me mijn naam niet meer kan herinneren. Het is een hele schappelijke halfnegen 's ochtends in de badkamer van een woning gelegen binnen de ring. In de ronde spiegel die bij de wasbak hoort, staat een niet meer zo jonge man met ontbloot bovenlijf en haar dat wel een borstel kan gebruiken. Een mond vol elektrische tandenborstel en lippen vol schuim roerloos onder twee verwarde ogen die me aan staren. Terwijl het verwisselbare opzetborsteltje stug door blijft boenen op dezelfde plek, graaf ik in de zandbak van mijn geheugen naar de combinatie, voor- en achternaam, die me al tweeëndertig jaar voor een groot gedeelte van mijn identiteit voorziet.

Flarden schieten voorbij maar niks blijft plakken. Iets met een a? Een tussenvoegsel? Kort van voren, familienaam overdreven lang uitgerekt? Ergens midden in de zoektocht naar waarheid verliest de hand waarmee ik op de wasbak leun de strijd met het porselein. Terwijl deze wegglijpt, schrik ik me een hartverzakking.

Ik knipper met mijn ogen en spuug een mondvul Parodontax het afvoerputje in. Terwijl ik mijn tong poets ga ik mijn stappen na en kom tot de conclusie dat naast wakker worden in mijn, weliswaar tijdelijke, maar toch eigen bed, er vandaag vrijwel nog niets gebeurd is, laat staan iets wat doorgaans tot verlies van eigenaam leidt. Het raam in de badkamer toont een strak witte lucht. Ik voel

me opgesloten op aarde. Mijn nagels zijn te lang. Niet per se om te zien, maar wel in het gebruik. Wanneer ik een ochtendstrontje uit mijn ooghoek peuter, prikt de nagel op onaangename wijze in mijn oogbal.

‘Ik had wel blind kenne wezen,’ grapt de jonge man in de spiegel.

Eerst moet ik lachen, dan schaam ik me ineens en uiteindelijk doe ik maar alsof hij het nooit gezegd heeft.

8

Ik spoel mijn mond en neem een paar slokken ijskoud water. Ik rommel in een bakje met badkamertroepjes op zoek naar een nagelknipper, waarvan ik op voorhand al denk dat ik die in ieder geval niet daar ga vinden. Anders waren mijn nagels waarschijnlijk al geknipt geraakt, ergens in de afgelopen dagen. In een vlaag van enthousiasme haal ik mezelf over om een paar push-ups te doen. Ik kom tot dertien herhalingen voordat ik er geen zin meer in heb en mijn bovenarmen beginnen tegen te sputteren. Als ik omhoogkom is daar weer de spiegel. Het hoofd boven het ontblote bovenlichaam is rood aangelopen.

Het gezicht herken ik uit duizenden. Het is het gezicht van een volslagen vreemde, waarvan ik toch elke detail kan dromen. De ogen altijd hetzelfde; vragend en doelloos. De neus waar ik net goed mee weg ben gekomen en de mond die ook maar gewoon een mond is. De nulstand is er een van onnozelheid.

Ik wrijf met beide handen over het gezicht van de vreemde. ‘Hoe heet jij ook alweer?’; de woorden verfrommeld in mijn handpalmen. Een zenmoment bekruipt me maar wordt op het laatste ogenblik afgewend door toetergeluid uit de verte. Een kusje van het stadse leven.

Als stok achter de deur zet ik de douche alvast aan en ga op het toilet zitten. Terwijl het water naar beneden klettert bekijk ik, verveeld zonder smartphone, maar mijn handen. Het zijn twee gekke apparaten. Twee lompe deeghaken om het alledaagse mee te kneden. Aan de binnenkant eelt om aan te pulken en aan de buitenkant krasjes en sneetjes en brandwondjes. Van die kleine ronde die je de volgende dag ineens hebt.

Die tussen de knokkels van mijn wijs- en middelvinger van de rechterhand herinner ik me nog; ik was een jaar of vijftien en rookte een sigaret op zo'n manier dat deze aan mijn onderlip bleef plakken zonder dat ik dat doorhad. Na een paar seconden merkte ik plots dat de gloeiende kop zich had genesteld in het kruis van de twee benen die mijn rechterwijs- en middelvinger samen vormen. Ik zal er ongetwijfeld van gegild hebben. Een ander, soortgelijk rond littekentje zegt me weer helemaal niets. Net zo makkelijk. Ik probeer mijn nagels te nagelbijten, maar ik weet niet hoe dat moet en ik geef het even zo snel weer op.

Mijn benen mogen er ook wezen. Vooral de onderste helft. Het ene zit nog voller met raadsels en oorlogsverhalen dan het andere. Een verkleurde blauwe plek die nooit meer weggaat van wanneer ook alweer. Ineens ook deel van de permanente lichaamsversiering op een grauwe zaterdagsmorgen, toen ik wakker was geworden en me weinig meer kon herinneren van de voorgaande avond behalve schimmen van een middelbareschoolfeest en hier en daar een scheutje van een ver weg kraakpand. Toen ik probeerde op te staan deed mijn hele lichaam pijn en bleken al mijn kleren onder het zand te zitten. Mijn fiets stond netjes voor de deur van mijn ouderlijk huis en verried geen woord van wat er was voor gevallen.

De douchestraal maakt mijn hoofd leeg. Ik manoeuvreer me er zo onder dat het water aan weerskanten van mijn hoofd langs mijn oren stroomt. Ik waan me in een vacuüm waar ik precies lekker op lichaamstemperatuur ben en de tijd niet meer voor- of achteruit beweegt.

Minuten gaan voorbij.

Of misschien wel uren.

Nee waarschijnlijk geen uren.

10 Ik besluit weer deel te nemen aan de realiteit en open mijn ogen. Een fles geurige douchegel voor heel het lichaam glimlacht me toe vanaf de vloer van de bad-doucheconstructie. Een vluchtig moment ruik ik heel geurig naar citrus en nog wat andere producten, maar door het almaar doorkletterende watergeweld ben ik al vrij snel op geurniveau: Acceptabel Frisse Man.

Herboren verlaat ik de douche en droog me goed af voor een nieuwe dag vol mogelijkheden. Als ik de slaapkamer weer instap word ik in het gezicht geslagen door twee vervelendheden die me bijna door de knieën doen zakken; ik moet weer dezelfde kleren aantrekken. En, oh ja: ik weet mijn eigen naam niet meer.

Dag 1

Ik voel me als een uitgedroogd stuk stront. Er is geen druppeltje vocht meer aanwezig in mijn lichaam. Ik ben misselijk en voel me te gast in een onaangename verrassing. Ik word langzaam wakker op een futon in een vrijwel lege slaapkamer in het huis van een vriend van een vriend. Dat klopt. Totdat het wordt verkocht kan ik hier zitten. Dat betekent dus dat ik a) die sleutels niet ben kwijtgeraakt en b) zelf naar huis ben gegaan. Naar 'huis', technisch gesproken. Want dit telt niet als mijn eigen huis. Alhoewel. Voorlopig wel. In mijn hoofd voert een grove ruis de boventoon. Als ik mijn kortetermijngeheugen probeer aan te spreken krijg ik de ingesprektoon.

Ik graai naar mijn broek die met de pijpen binnenstebuiten naast het bed ligt. Er is iets mis. Hij voelt te licht. De linkerbroekzak is leeg. Ik veeg onder de doorleefde kussens van de futon. Ook niks. Mijn hartkleppen draaien overuren. Ik word rood en kortademig. Zonder er actief toe te beslissen spring ik op en begin door de woning te banjeren.

Ik wrijf met mijn handen over mijn slapen in een poging mijn leven uit de kreukels te krijgen. Ik loop de woonkamer weer in. De ruimte is vrijwel leeg, op een inbouwkeuken na met een waterkoker die naar oude woonboot ruikt, een koffietafel die net onhandig laag is en een tweeënhalfzitsbank in een niet onaardige kleur die

je net niet meer gratis weg kan geven. Op de vloer tussen de deur en de rug van de bank ligt mijn jas. Ik sluit mijn ogen en bijt op mijn onderlip terwijl ik door mijn hurken zak en voorzichtig op survivaltocht ga door de zakken. Eén paar anonieme sleutels aan een ringetje, een verfrommeld bonnetje en iets wat lijkt op een tijgernootje is de opbrengst. Oh! En nog een dopje van een bierflesje. Corona zo te zien. Echt iets om te bewaren.

14 Woorden ontsnappen op een overdreven volume aan mijn lippen. Vreselijke woorden. Ziektes. Meerdere. Ontzettend onaardige opmerkingen over hele volksstammen. Verwensingen aan het adres van duizenden, zo niet miljoenen mensen, planten, dieren en alle organismen ertussenin. Als het levensvatbaar is volgens wetenschappelijk aantoonbaar bewijs dan is het zojuist vervloekt. En dat allemaal om uit te drukken hoe verslagen ik ben.

Ik heb geen idee van hoe gehorig het hier wel of niet is en ik schiet meteen in een terechte, nog ergere paniek. Ik ga zitten op de bank en probeer me muisstil te houden. Mijn voeten trek ik een voor een op de kussens, bang dat de zolen via de vloer verraden dat ik hier aanwezig ben. Tegen een dakraam begint het tikkende geluid van regendruppels. Of het geluid was er al de hele tijd en het valt me nu pas op.

Zo'n reusachtige dorst. Hele oceanen zouden nog niet genoeg zijn om die te lessen. Met mijn ogen dicht droom ik van vrachtwagens vol mineraalwater die mij aanrijden. Met een stille zucht sta ik op van de bank en trakteer mezelf op een paar liter kraanwater die ik vanuit een handig kommetje dat ik met mijn rechterhand maak naar binnen slobber. Als ik weer overeind kom realiseer ik me direct dat ik ook nu weer te ver ben gegaan; met een klotsende waterbuik strompel ik terug naar de slaapkamer. Na een tweede controle van mijn broekzakken ben ik nog steeds één telefoon lichter,

maar wel een pinpas met een barst erin en een verfrommelde zeventig euro rijker.

Tijdens dit piepkleine geluuksmoment hoor ik een fictieve, fluïtende toon die steeds dichterbij komt, van bovenaf. Vlak voor ik omhoogkijk valt de realisatie als een aambeeld op mijn brakke kop. Kloenk. Mijn tas. Mijn tas met daarin mijn laptop en mijn paspoort dat ik voor de zekerheid had meegenomen; nergens te bekennen.

Ik wil huilen. Tranen komen niet, want mijn lichaam is nog steeds in een staat van volledige uitgedroogdheid. Ik zak door mijn hoesven. Mijn vingertoppen tintelen, mijn handen zijn ijskoud en mijn palmen klam als de onderbroek van een dame van middelbare leeftijd tijdens *Ik Hou van Holland* op zaterdagavond. De kamer begint langzaam te draaien en ik voel me als een hamster op een platen speler die net is aangezet. Langzaam verlaten de laatste beetjes evenwicht mijn lichaam en kantelt de hele boel richting het matras. Met mijn knieën naar mijn borst getrokken laat ik de situatie eens goed op me in bezinken. De houding is die van de ongeboren foetus. Ik gil in een van de kussens. Met mijn ogen dichtgeknepen tot dat er een sterrenhemel aan de binnenkant van mijn oogleden verschijnt, worstelt een oncontroleerbare oerkreet zich uit het diepste van mijn wezen. In mijn binnenste is een emotionele holenmens wakker geworden die uit alle macht de stompzinnigheid van het kwijtraken van deze tas probeert uit te drukken. Zijn berenvel, zijn lange vettige haar, zijn vieze voeten en zijn lompe grote handen manifesteren zich in de vocaal van de holenmens. Als hij is uitge-raasd doe ik mijn ogen weer open. Een traantje heeft zich gevormd in een ooghoek, tot grote verbazing van het publiek. In gedachten speelt een filmpje met de laatste dingen die ik me kan herinneren met betrekking tot de tas, maar al vrij snel loopt het vast. Geluid-

loze donderwolken gemaakt van zwart Niks stormen door mijn hoofd en mijn hersenen voelen als een piepklein rubberen bootje dat niets anders kan doen dan zich overgeven en heen en weer laten schudden. Ik adem diep in en pak nog een keer een kussen. Ditmaal wil ik krijsen. Maar de holenmens geeft geen gehoor; zelfs mijn stembanden laten me in de steek. Hoe er ook geperst en geknepen wordt, meer dan een schorre bejaarde zit er voor vandaag niet in. Een hand wrijft me troostend over het gelaat. Heel even brengt die rust. Daarna trekt de hand zich terug om vervolgens in vlakke staat een klets uit te delen. 'Au! кк!'

Ik was het zelf.

In de badkamer is een douche, een toilet en een wastafel. De douche is in feite niet meer dan een badkuip met een douchegordijn dat aan een dwarsbalk terecht is gekomen. Waarschijnlijk door menselijk toedoen. Naast de wastafel staat een rek voor toiletpullen dat vrijwel leeg is, op een mandje met een verroeste schaar, een verzameling half opgebruikte sample-verpakkingen en een paar verdwaalde pleisters na. Het mandje lijkt me een spiegel voor te houden. Vooral de verroeste schaar spreekt erg tot de verbeelding. De douche lonkt, maar ik ben te krokant om me eraan over te geven. Uiteindelijk heb je daar ook weer allemaal energie voor nodig. In plaats daarvan gooit vriend Hand een paar eenheden koud water uit de lopende kraan van de wasbak in mijn gezicht. Telkens schrik ik, leef dan even op en voel me daarna weer ellendig.

Ik besluit de straat op te gaan. Ik weet ook niet waar ik het anders zoeken moet. De enige kleren die ik voor handen heb heb ik weer aangetrokken. Maar sinds je binnen niet meer mag roken en ik, gelukkig, blijkbaar niet in mijn broek heb gezeken, is dat lang niet zo

erg als het had kunnen zijn. Het duurt nog een slordige vijf minuten voordat ik de moed bij elkaar heb verzameld om de deur uit te gaan. In welke staat ik gister het trappenhuis heb betreden en met wat voor dronkenmangelui den dit gepaard is gegaan is giswerk, en als ik ergens niet goed tegen kan dan is het wel mensen onder ogen komen. De laatste etappe van één hoog naar de begane grond is even schrikken, pikdonker en volledig op de tast, maar als ik eindelijk de deurklink te pakken heb voelt dat als een overwinning.

Een gure wind waait op een typisch Nederlandse en ongezellige manier. Het is de wind die al die jaren geleden erwtensoept heeft doen ontstaan. De wind die grootouders verwekte en Elfstedentochten doet vermoeden maar nooit waarmaakt. Ik duik in mijn kraag en overweeg in mezelf te mopperen, maar besluit dan: er zijn ergere dingen. De wandeling montert me een beetje op, frisse lucht enzo. Na een aantal minuten zijn ook mijn ingewanden aangezwengeld. Een boertje dat smaakt naar zowel rum gemixt met cola als een worstje met varkensvlees, zoekt tergend langzaam zijn weg naar buiten. Een ogenblik lang vrees ik dat ik hier en nu over mijn nek ga. Ik navigeer voor de zekerheid naar een keurig plantsoenetje, maar de oprisping is alweer bedaard.

Dan heb ik honger.

Ik schuifel als een zwerver door de eerste de beste supermarkt die op mijn pad komt. Een zee aan potentiële producten en keukenkeuzes biedt zich aan. Ik heb overal zin in. Ik sterf van de honger. Mijn stem ben ik dan misschien kwijt, maar een leeuw brult vanuit mijn maag om verse biefstukken van aangeschoten springherten. Overal waar ik kijk schieten de A-merken me langs de oren. Een draaikolk aan opties. Een vulkaan gevuld met snacktips staat op ontploffen. Een tornado aan culinarigheid lijkt op komst. Mijn

handen worden weer klam en diep en scherp inademend door de mond verlaat ik de winkel zonder ook maar één gestolen Snickers-reep in de mouw van mijn jas.

18 Achter in de snackbar wordt een kapsalon neergezet naast het koude blikje cola waar mijn rietje uitsteekt en de oude *Panorama* met het artikel dat ik niet kan lezen omdat ik nog steeds niet helemaal recht uit de kijkers kan koekeljoeren. 'Lekker voor je,' zegt de snackbarhouder. Niet omdat mijn handen bibberen en hij ziet dat ik het te bont heb gemaakt en nu op de blaren moet zitten, maar gewoon omdat hij een lekkere bak met koolhydraten en vet voor me heeft klaar gemaakt.

'Hey thanks man,' zegt de bejaarde jongeman met schorre stem, terwijl de holenmens zich allang op de bak met vet heeft gestort.

Ik besluit hier en nu te stoppen met drinken.

Minstens een maand.

Dag 2

